

PAPER DETAILS

TITLE: YEREL YÖNETİMLER VE YEREL BİLGİ ARASINDAKİ İLİSKİ: ÇİN VE TÜRKİYE ÖRNEĞİ

AUTHORS: Kamil Özaslan,Abdurrahman Muhammet Banazili

PAGES: 859-876

ORIGINAL PDF URL: <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/3415888>

ISSN: 2146-1740
https://dergipark.org.tr/tr/pub/ayd,
Doi: 10.54688/ayd.1362233
Araştırma Makalesi/Research Article

YEREL YÖNETİMLER VE YEREL BİLGİ ARASINDAKİ İLİŞKİ: ÇİN VE TÜRKİYE ÖRNEĞİ

THE RELATIONSHIP BETWEEN LOCAL GOVERNMENTS AND LOCAL KNOWLEDGE: THE CASE OF CHINA AND TÜRKİYE

Kamil ÖZASLAN¹ Abdurrahman Muhammet BANAZILI²

Öz

Makale Bilgi

Gönderilme:
18/09/2023

Kabul:
12/03/2024

Yerel yönetimler politik, sosyal ve ekonomik büyümenin ve istikrarın en önemli aktörlerinden birisi olarak görülmektedir. Dünyanın birçok yerinde merkezi yönetimleri güçlü ve küresel dünya ile rekabet edebilir kılan, yereldeki avantajlarını en iyi şekilde kullanabilen ülkelerdir. Güçlü ve etkili yerel yönetimler için ise tüm yerel faaliyetlerin bilgiye dayalı yürütülmesi, vatandaşların talep ve beklentilerini doğru saptayarak bunların her zaman göz önünde bulundurulması önem arz etmektedir. Bu yüzden farklı devletlerin yerel yönetimleri böylesi bir ortamında ayakta kalabilmek, öz kaynaklarını en etkili şekilde kullanarak sosyal ve ekonomik açıdan kalkınabilmek için yeni paradigmalara ihtiyaç duymaktadır. Bunu son yarım yüzyılda en görünür ve başarılı yapabilen ülkelerin başında ise Çin Halk Cumhuriyeti (ÇHC) gelmektedir. ÇHC'nin yanı sıra Türkiye Cumhuriyeti de bürokratik yapısında yaşanan gerek yapısal gerek işlevsel reformlarla yönetim fonksiyonunu güçlendirmeye çalışmaktadır. Bu çalışmada ise ÇHC ve Türkiye'den hareketle yerel yönetimler ve yerel bilgi arasındaki ilişki antropolojik ve sosyolojik bir bakış açısıyla irdelenmeye çalışılmıştır. Çalışmada nitel araştırma yöntemlerinden olan literatür taraması tekniğine başvurularak araştırmanın amacına ilişkin ulusal ve uluslararası kütüphane taraması yapılmıştır. Bu çalışmayla birlikte yerel yönetim ve yerel bilginin özellikleri tanıtılmış, söz konusu iki kavram analiz edilmeye çalışılmıştır. Ayrıca ÇHC'de ve Türkiye'de yerel yönetimlerin yerel bilgiyi elde edebilmek için başvurmuş olduğu temel yaklaşımlar ele alınarak, yerel yönetimlerin yerel bilgiye karşı tutumuna ilişkin önerilerde bulunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetimler, Yerel Bilgi, Çin, Türkiye.

Jel Kodları: H7, H79, H83.

¹ Dr., Beşiktaş Belediyesi, ORCID: 0000-0003-1295-9502, kamil.ozaslan@hotmail.com.

² **Sorumlu Yazar:** Dr. Öğr. Üyesi, Tarsus Üniversitesi, ORCID: 0000-0002-5088-9587, a.muhammetbnzl@gmail.com.

Atıf: Özaslan, K. & Banazılı, A. M. (2024). Yerel yönetimler ve yerel bilgi arasındaki ilişki: Çin ve Türkiye örneği. *Akademik Yaklaşımlar Dergisi*, 15 (2), 859-876.

Abstract

Article Info

Received:
18/09/2023

Accepted:
12/03/2024

Local governments are seen as one of the most important actors of political, social and economic growth and stability. In many parts of the world, it is the countries that are able to use their local advantages in the best way that make central governments strong and competitive with the global world. For strong and effective local governments, it is important to carry out all local activities based on information, to determine the demands and expectations of citizens correctly and to always take them into consideration. Therefore, local governments of different states need new paradigms in order to survive in such an environment and to develop socially and economically by using their own resources in the most effective way. The People's Republic of China (PRC) is one of the most visible and successful countries in the last half century. In addition to the PRC, the Republic of Türkiye is also trying to strengthen its administrative function through both structural and functional reforms in its bureaucratic structure. In this paper, the relationship between local governments and local knowledge has been tried to be examined from an anthropological and sociological perspective with reference to PRC and Türkiye. In the paper, a literature review technique, which is one of the qualitative research methods, was applied and a national and international library review was conducted for the purpose of the research. With the paper, the characteristics of local governance and local knowledge were introduced and the two concepts in question were tried to be analysed. In addition, the basic approaches used by local governments in the PRC and Türkiye to obtain local knowledge have been discussed and suggestions have been made regarding the attitude of local governments towards local knowledge.

Keywords: Local Government, Local Knowledge, China, Türkiye.

Jel Codes: H7, H79, H83.

Extended Summary

One of the most important features of the concept of local knowledge is that the local administration can shape public policies and design institutional decision-making bodies in this direction by taking into account the demands and expectations of the public and the anthropological and sociological structures of the geography in which citizens are raised (Yurttaş, 2009: 68). From this point of view, the provision of public services by local governments with a focus on local knowledge may enable the adoption of the opinions of the public and the solution of problems and the development of an effective and efficient service principle, especially by strengthening local governance.

The second characteristic of local knowledge is integrity. Local knowledge, which is a fundamental part of traditional culture, derives its source from the social ideals, culture and traditions of local citizens and their relations with each other. The community of people living in a particular area can reach consensus on certain issues based on their long-term experience and changes in the environment. Such consensus is reflected in the customs, habits, attitudes and behaviour of the local community. Therefore, in this way, each part actually constitutes a whole (Gua, 2010: 476).

The third characteristic of local knowledge is applicability. Local knowledge is closely related to various issues such as protection of agricultural culture, human health and biodiversity, environmental management, education and cultural innovations. For example, concepts such as land, climate and hydrology are very important for the continuity of production by people living in rural areas. While the importance of these dynamics in the formation of a valuable local information system is undeniable (Wang, 2017: 417), citizens also want their values, perspectives, and perceptions of governance to be understood by local units and want to be recognised and known by these institutions.

Local governments have an important role in the fulfilment and coordination of local public services and in balancing the interests of the parties. Especially since local government units are based on the values of local democracy, there is a need for local governments to have information about the values, thoughts, tendencies, needs and orientations of citizens and to understand them correctly. In this context, when we look at the local knowledge studies in the PRC, it is understood that local governments mostly perceive local codes within the framework of tourism and economic development within the scope of the powers given to them by law, whereas in Türkiye, this local knowledge is mostly perceived within the scope of the activities of local governments to get to know the citizens, both by establishing municipal bodies and by putting various social and administrative devices in place to promote the institution.

Local governments inevitably have to face the complex local environment. Local knowledge covers all aspects of social life. The ability of local governments to utilise local knowledge in the right way can also contribute to the economic and democratic development of the local area. In this paper, by trying to analyse the sources of local information in the two countries, it is possible to say that in China, local governments are trying to obtain local information mostly for economic and political reasons, while in Türkiye, it is possible to say that it is done in order to recognise the expectations of citizens from the public goods and services to be provided to them by local governments. However, it can be said that this purpose in Türkiye is also pursued for both the establishment of public interest and political gains as in China. This is because sometimes local political actors may use their relations with the right as a tool to achieve political gains rather than really understanding and knowing what the needs of local citizens are (Uysal, 1998: 101). For this reason, local governments are expected to analyse the anthropological and sociological structure of the locality well by paying attention to the importance of local knowledge, which is an important part of local governance. When formulating policies by local governments, past information about the policy to be formulated should be taken into consideration as a reference source. At the same time, local government staff should also analyse the economic, social and cultural aspects of previous local knowledge.

1. Giriş

1960’larda New Yorklu sanatçılar ve eleştirmenler tarafından sıklıkla kullanılmaya başlanan, oradan da 1970’lerde Avrupa’ya taşınıp gelişen postmodernizm kültür, edebiyat ve felsefe gibi beşerî bilimler başta olmak üzere birçok alanı etkilemeye başlamıştır. Modernizmin aksine gelenek ile yeni bağların kurulmasını savunan postmodernizm (Bingöl, 2017: 20) insan bilgisi üzerinde büyük bir etki oluşturmuş, “yerel bilgi” olgusunu bilgi kavramının dönüşümünün ürünü haline getirmiştir (An, 2015: 35). Örneğin sosyal antropoloji çalışmalarının yanında yerel bilgi olgusunu da inceleyen Amerikalı kültür antropoloğu Clifford Geertz’e (2007) göre kültür analizi, yasayı arayan deneysel bir bilim olmasından ziyade anlamın açıklanmasıdır. Daha somut bir ifadeyle yerel bilgi, vatandaşların ihtiyaçlarının karşılanması için ihtiyaç duyulan kamu politikalarının oluşturulmasında gerekli olan ekonomik, sosyal, çevresel ve mekânsal özelliklerin daha iyi anlaşılabilmesinde önemli bir yaklaşımdır (Çabuk, 2015: 71). Tarihsel süreç içerisinde, özellikle sanayi devriminin ardından, yaşanan kentleşme dalgaları ile buna bağlı olarak büyüyen ve gelişen kentlerde yaşayan vatandaşları anlama çabaları (Öztaş & Zengin, 2008: 158) yerel yönetimlerin yerelin sosyolojik yapısını dikkate alan programlar, projeler ve politikalar üretmesine sevk etmiştir (Yaslıçimen, 2018: 10).

Yerel yönetimler gerek demokrasi kültürünün gelişmesi gerekse ülkelerin sosyal ve ekonomik açıdan büyüebilmesi için devlet denilen büyük örgütsel yapının içerisinde yer alan en önemli taşlardan biridir. Görev, yetki ve sorumlulukları açısından merkezi yönetim karşısındaki konumlarında ülkeden ülkeye farklılıklar görülmektedir. Kimilerinde yerel yönetim merkezi yönetim karşısında oldukça geniş yetki ve özerkliğe sahipken, kimilerinde bunun tam tersidir. Merkezi yönetim ile yerel yönetimler arasındaki bu ilişkiyi belirleyen ya da sonrasında değişmek zorunda bırakan birçok faktör bulunmaktadır. Coğrafi büyüklük, mevcut etnik ve kültürel yapı ya da tarihsel geçmiş, yaşanan siyasi kırılmalar veya ülkeye özgün değişen koşullar bunlardan sadece bir kaçıdır. Ülkeler arasındaki bu farklılığa rağmen genel geçer olan yerel yönetimlerin merkezi yönetim tarafından yasalarla kurulan birimler olmalarıdır (Oktay, 2020: 172). Hatta Çin ve Türkiye’de olduğu gibi dünyanın birçok ülkesinde yerel yönetimlerin devletin örgüt yapısı içerisindeki konumu ve yerel yönetimlere ilişkin temel ilkeler anayasalarda düzenlenmektedir.

Başlangıçta “yerel bilgi” kültürel antropolojinin alt disiplini olmasına karşılık günümüzde farklı bilim dallarını da kapsayan multidisipliner bir kavram ve olgu haline gelmiş durumdadır (Wang, 2017: 416). Kamu yönetimi disiplini içerisinde de yerel bilgi kavram ve olgusunu

özellikle yerel yönetim kavramıyla izah edilmeye çalışılmaktadır. Bu açıklamaların yapılabilmesi için ise farklı ülke deneyimlerindeki uygulamaların incelenmesi gerekmektedir.

Çin gerek yüz ölçümünün gerekse nüfusunun büyüklüğü dolayısıyla merkezden kolayca yönetilebilecek bir ülke durumunda değildir. Özellikle 1970'lerin sonuyla birlikte ülkede yaşanmaya başlayan ve zamanla genişleyip derinleşen siyasal, ekonomik ve sosyal reformların dokunduğu alanlardan birisi de yerel yönetimlere ilişkindir. Çünkü yerel yönetimler ülkedeki ekonomik büyümenin merkezi ve uluslararası yatırımlara açılan kapısı olarak görülmüştür (Karamanoğlu & Bayrakçı, 2022: 7). Dolayısıyla güçlü bir merkezi ve üniter yapıya sahip olmasına rağmen dönemin şartlarına ve ihtiyaçlarına uygun olarak devletin örgütlenme biçiminde de esneklik yaşanmış (Sezer, 2021: 111) oluşturulan yeni yapılarla yerel yönetimlere ciddi yetkiler verilmiş; buna uygun mali kaynaklar sağlanmış, teşvikler verilmiştir.

Devlet Konseyi Çin'de devlet idaresinin ve yürütmenin en üst organı durumundadır. Oldukça karmaşık bir yerel yönetim yapısının bulunduğu ülke eyaletlere, özerk bölgelere ve doğrudan merkeze bağlı belediyelere; eyaletler ve özerk bölgeler özerk illere, ilçelere, özerk ilçelere ve kentlere; ilçeler ve özerk ilçeler ise Xiang'lara, etnik Xiang'lara ve Zhen'lere bölünmüş durumdadır (Tunç & Kızıl, 2018: 56-57). Yerel yönetimler ülkedeki yerel işleri ve kamu hizmetlerini yürüten taban birimlerdir. Hatta sosyal ve ekonomik kalkınmanın lokomotifi durumundadırlar. Ülkede büyük sayılara ulaşan yerel yönetim birimleri bulundukları bölgelerde oldukça önemli fonksiyonları da üstlenmektedir (Zhou & Pan, 2015: 233). Dolayısıyla güçlü bir merkezi hükümet sistemine sahip olmasına rağmen Çin'de merkez ve yerel arasında önemli yetki ve kaynak paylaşımı mevcuttur. Öyle ki, kamu harcamaları içerisinde yerel yönetimlerin oranı %85'lere yaklaşmaktadır (Tunç & Kızıl, 2018: 62-63). Merkezi yönetimin yerel yönetimlere sağladığı bu imkân yerel yönetimlerin zenginliğini sağlarken, gelişimini de desteklemektedir (Tuoheti, 2014: 68).

Çin'de ortaya çıkan başarı, yereldeki kaynakların en akılcı şekilde kullanılabilmesi ile mümkün olmuştur. Akıl ise verinin yani bilginin kullanılmasını gerektirir. Ci & Zhai'ye (2011: 12) göre yerel bilgi tarihsel, bölgesel, etnik, ırksal ve benzeri bağlamlarda üretilen, tanınan, anlaşılan ve korunan bilgi sistemini ifade etmektedir. Yani yerel bilgi, belirli bir bölgede fiziksel ve zihinsel olarak çalışan insanlar tarafından üretilen maddi ve manevi birikimler ile kazanımların tümüdür (Wang, 2017: 415-416). Dolayısıyla sınırlı genişleyen ve ihtiyaçların çeşitlendiği yerleşkelerde vatandaşların talep ve beklentileri izlenerek bu beklentilere karşı yerel yönetimlerin kapsayıcı ve ihtiyaç odaklı politikaların ortaya koyulması (Emini & Sancak, 2018: 80) yerel bilgiye erişebilmek için kullanılabilecek bir yöntemdir.

1980’li yıllardan itibaren Avrupa’da yerelleşme ve temsili demokrasinin yerine doğrudan demokrasi tartışmalarının gündeme gelmesiyle birlikte halkın yönetime doğrudan katılımını sağlayacak mekanizmaların önem kazanmaya başladığı bir döneme girilmiştir. Dolayısıyla yerel yönetimlerin hem kendi kurumlarını vatandaşa tanıtmaya çalıştığı hem de yerelde yaşayanların yerel idare tarafından tanınmaya çalışıldığı yeni bir aşamaya geçilmiştir. Bu değişim ve dönüşümlerden Türkiye’de etkilenmiştir.

Yerel bilgi kavramının belki de en önemli özelliklerinden birisi de yerel yönetimlerin, halkın talep ve beklentilerini vatandaşların içerisinde yetiştikleri coğrafyanın antropolojik ve sosyolojik yapılarını göz önünde bulundurarak kamu politikalarını şekillendirmeleri ve kurumsal karar alma organlarını bu yönde dizayn edilebilmeleri yer almaktadır (Yurttaş, 2009: 68). Bu yönüyle, yerel yönetimlerin yerel bilgi odaklı kamusal hizmet sunmaları, yerel yönetişimin güçlenmesi başta olmak üzere halkın düşüncelerinin benimsenerek sorunların çözümüne etkili ve verimli hizmet ilkelerinin gelişmesine imkân tanımaktadır (Tunç, 2016: 82). Dolayısıyla bir yönetim felsefesi olarak yerel bilginin, yerel yönetişim ile arasında kuvvetli bir bağ bulunmaktadır (Sezgin, 2011: 96). Bununla birlikte yerelde yaşayanların sosyo-demografik kökenlerinin yerel idarelerce anlaşılabilmesi hem yerel idarenin hedef kitle tarafından doğru algılanmasına hem de halkın yönetime etkin olarak katılımın önünü açmasına olanak tanımaktadır (Türk & Akçay, 2010: 176). Nitekim yönetsel kararların etkililiği ve yerindeliği için toplumsal bilgiye ihtiyaç duyulmakta ve kamu yönetiminin sosyoloji ve antropoloji arasındaki güçlü ilişkinin temelleri arasında bu unsurun yer aldığı belirtilmektedir (Bozkurt, 1995: 46). Bu çalışmanın hazırlanmasındaki amaç ise son dönemlerde Çin’de ve Türkiye’de gittikçe önem kazanmaya başlayan yerel yönetim ve yerel bilgi çalışmalarına ışık tutmaktır. Bu kapsamda çalışma giriş ve sonuç bölümleri hariç olmak üzere üç ana bölümden oluşmaktadır. İlk bölümde yerel yönetişim ve yerel bilginin temel özellikleri ele alınmıştır. Ardından yerel yönetimler ve yerel bilgi arasındaki ilişki ÇHC ve Türkiye özelinde incelenmiştir. Son olarak yerel yönetimlerin yerel bilgiye yönelik tutumlarına ilişkin bazı önerilerde bulunulmuştur.

2. Yerel Yönetişim ve Yerel Bilginin Özellikleri

Çalışmanın bu bölümünde yerel yönetişim ve yerel yerel bilgi kavramlarına ilişkin genel açıklamalar ile her iki kavramın temel nitelikleri üzerinde durulmuştur.

2.1. Yerel Yönetişimin Özellikleri

Yerel yönetişim kavramı üzerine çok sayıda açıklama bulunmasından ötürü tanım kapsamını da genişletmekte ve sınırı tam olarak çizilememektedir. En genel izahıyla yerel

yönetişim bir toplumun siyasi, sosyal, ekonomik, psikolojik ve kültürel ihtiyaçlarının karşılanmasında kamu, özel teşebbüs ve üçüncü sektörlerin bir araya gelerek oluşturdukları politika ve değerler sistemidir (Kocaoğlu & Fural, 2018: 153-154). Yani yerel yönetim bir bakıma yerel düzeyde vatandaş tanımak, onların değerlerini bilmek ve taleplerini doğru tespit edebilmek için yöneten-yönetilen arasındaki uyumu sağlamaya yönelik bir girişimdir (Öner, 2001: 106). Nitekim yerel halkın değerlerini ve beklentilerini iyi bilebilmek etkin bir yönetimi tesis edebileceği gibi hizmette verimliliğin artmasına da imkân verebilecektir.

1980’li yıllardan itibaren yerel yönetimlere ilişkin temel olarak üç önemli değişim ve dönüşüm yaşanmıştır. Bunların ilki literatürde yerelleşme ya da desantralizasyon olarak da ifade bulan yerel yönetim-merkezi yönetim arasındaki güç dengesinin yerel yönetimlerin lehine doğru kaymaya başlamasıdır. İkincisi, yerel yönetimlerin asgari seviyede olan insan kaynağının kendini yeniden kurmasını sağlayan fonksiyonunun ortadan kalkması, üçüncüsü ise yerelde özelleştirme uygulamalarının genişlemeye başlamasıdır (Güler, 2006: 255).

Yerel yönetimlere ilişkin yaşanan gelişmeler ışığında yerel yönetişimin de üç özelliği öne çıkmaktadır. Birincisi yerel yönetişimin mahalle düzeyinden başlayan ulusal, bölgesel ve hatta uluslararası iş birliği girişimlerini kapsamasıdır. İkincisi yerel yönetişimin kamu-özel çıkarlarını bir araya getiren siyasal ve yönetsel bir süreç olmasıdır. Üçüncü olarak ise kamu kaynaklarının en verimli şekilde kullanılabilmesi ve yönetsel etkinliğin gerçekleştirilebilmesi için yaratıcı yol ve yöntemlerin geliştirilmesidir (Yıldırım, 2014: 80). Tüm bu dinamikler etkin bir yerel yönetim sistemi için de oldukça önemlidir.

Yönetişim kavramı, yerel yönetimleri üç boyutlu algılamaktadır (Batal, 2010). Bunlardan ilki birey, diğer bir ifadeyle tabandır. Merkezi yönetimle karşılaştırıldığında yerel yönetimler tabanda konumlanan ve vatandaşlara en yakın durumda olan birimlerdir. Yerel yönetimler, insanların ihtiyaçlarını daha doğru tespit edip taleplerini daha iyi anlayabildiklerinden merkezi yönetim tarafından belirlenen kamu politikalarının yerele uyarlanmasında ve tamamlayıcı yerel politikalar üretilmesinde önemli işlevler üstlenir (Tang, vd., 2014: 47). Dolayısıyla halka yakınlıkları sayesinde yerel yönetimlerce formüle edilen yerel politikaların daha hedef odaklı olabileceği ve yerel kalkınma için gerekli miktarda fonksiyonu içerebileceği söylenebilir. Yerel yönetişim kavramının ikinci boyutu egemenlik, diğer bir ifadeyle hâkimiyet boyutudur. Dünyada yerel yönetişim hareketlerinin yükselişe geçmesi ile birlikte yerel yönetimler özerklikleri açısından büyük kazanımlar elde etmişlerdir. Bu yönüyle yerel yönetimler sosyal kaynakların tahsisinde, vatandaşların geçim kaynaklarının geliştirilmesinde ve kalkınmaya yönelik doğru yöntemlerin hayata geçirilmesinde devletin örgüt yapısı içerisinde daha kilit

konuma gelmişlerdir. Böylece yerel yönetimler adeta birer ulus altı iktidar merkezlerine dönüşerek, yerelde sosyal hizmetlerin karşılanması gibi birçok alanda kamusal hizmetleri karşılayan birimler haline gelmiştir (Uygun, 2003: 38). Yerel yönetişimin sonuncu boyutu ise farklılıklar boyutudur. Her bölge kendisine has bir çevreye ve coğrafi konuma, tarihi geçmişe, kültürel yapıya, geleneklere ve kaynaklara sahiptir. Bu farklılıklar merkezi hükümetleri belirli alanlarda sınırlandırırken (Yang, 2009: 65), bölgeler arasında gelir eşitsizliğinin oluşmasına, sosyal ekonominin dengesiz gelişmesine ve daha birçok soruna yol açabilmektedir. Merkezi yönetime karşın yerel yönetimler bölgelerin kendilerine has özelliklerine göre halkın ihtiyaçlarına karşılık verebilir (Wang, 2017: 419). Çünkü yerel yönetimler yerel farklılıkları bildiği gibi bu farklılıkları en etkili analiz edebilecek birimlerdir. Bilhassa yerel yönetim birimlerinin sacayağını oluşturan belediyelerin demokrasiyle arasında güçlü bir bağın olması katılımcılık işlevinin de yerine getirilmesinde asli rol oynamasından dolayı (Yaman vd., 2022: 55) yörenin doğru analiz edilerek bölge halkının ihtiyaçlarının doğru tespit edilmesini kolaylaştırabilecektir.

2.2. Yerel Bilginin Özellikleri

Daha çok sosyoloji ve antropoloji literatüründe kullanılmakta olan yerel bilgi, yönetim bilimleri ve yerel yönetimler alanlarında oldukça yeni ve olgunlaşmaya muhtaç bir kavramdır. Bu nedenle çalışmada yerel bilgi kavramına ilişkin tanımsal çerçeveye kazuistik biçimde yer verilebilmesi çok da mümkün olmamıştır. Kavramın sosyolojik ve antropolojik bakış açısıyla izahında kullanılabilecek en önemli eser ise Clifford J. Geertz tarafından kaleme alınan “Yerel Bilgi” (Local Knowledge) başlıklı kitaptır. Geertz’e göre gündelik yaşamdaki birçok karmaşık yapının temelinde yatan basit ve sade nedenler bulunmaktadır. Geertz kitabında yerel vatandaşların imgelemlerinin basit görülmeyerek bütüncül olarak karşılaştırılmasına ve yorumlanmasına dikkat çekmektedir (Geertz, 2007). Dolayısıyla yerel bilgi çok yönlü düşünceyi kabul eden, farklı yaşamları ve olayları anlamaya çalışan informel biçimdeki yorumlayıcı bir yaklaşımı ifade etmektedir.

Yerel yönetim ve yerel bilgi arasındaki ilişkiyi ele alan kısıtlı sayıdaki akademik yazında ise yerel bilginin temel üç niteliği öne çıkmaktadır. Bunların ilki bölgeselliktir. Bu özelliğiyle yerel bilgi yerel vatandaş ve doğa arasındaki ilişkiyi, var olma amaçlarını ve belli bir coğrafi alanda hayatta kalma koşullarını ele alan bir bilgi türüdür. Çok eski zamanlardan bu yana insanlar kendi yaptıkları işlerden ve gündelik hayatta edindikleri tecrübelerden hareketle, kendilerine özgü örf, adet ve gelenekleri ile kendi kültürlerini üretmişlerdir. Nitekim sembolik

olarak görülebilecek tüm bu işaretler belirli bölgelerde yaşayan insanların talep ve beklentilerine yönelik ipuçları da sunmaktadır (Jiang, 2012: 83).

Yerel bilginin ikinci özelliği ise bütünlüktür. Geleneksel kültürün temel parçalarından birisi olan yerel bilgi, kaynağını yerel vatandaşların toplumsal ideallerinden, kültüründen, geleneklerinden ve toplumun birbirleriyle olan ilişkilerinden almaktadır. Belirli bir bölgede yaşayan insan topluluğu uzun vadeli tecrübelerine ve çevredeki değişimlere dayanarak belli konular üzerinde konsensüse varabilirler. Bu tür fikir birlikleri, yerel topluluğun geleneklerine, alışkanlıklarına, tutum ve davranışlarına da yansır. Dolayısıyla bu şekilde her bir parça aslında bir bütünü oluşturmaktadır (Gua, 2010: 476).

Yerel bilginin üçüncü özelliği ise uygulanabilirliktir. Yerel bilgi tarımsal kültürün, insan sağlığının ve biyolojik çeşitliliğin korunması, çevre yönetimi, eğitim ve kültürel yenilikler gibi çeşitli konularla yakından ilişkilidir. Örneğin kırsal bölgelerde yaşayan insanlar tarafından üretimin devamlılığının sağlanabilmesi için arazi, iklim ve hidroloji gibi kavramlar oldukça önem arz eder. Değerli bir yerel bilgi sisteminin oluşmasında bu dinamiklerin önemi yadsınmamakla birlikte (Wang, 2017: 417) vatandaşlar kendi değerlerinin, bakış açılarının, yönetime karşı algılarının da yerel birimlerce anlaşılmasını isteyerek bu kuruluşlarca tanınmak ve bilinmek istemektedirler (Erdoğan, 2020: 359).

3. Yerel Yönetimler ve Yerel Bilgi Arasındaki İlişki: Çin ve Türkiye

Vatandaşın yerel müşterek ihtiyaçlarının karşılanmasında kendilerine en yakın demokratik birim olan yerel yönetimler ülke düzeyindeki politik, ekonomik, kültürel ve sosyal konularda yerel yönetimlerin işleyiş formlarında önemli bir yere sahiptir. Yerel yönetimlerin, yerel kamu hizmeti işlevlerini yerine getirirken yapılan hizmetlerin demokrasiyle bağdaşp bağdaşmadığının belirlenebilmesi için belli başlı yerel demokrasi ilkeleriyle uyumlu hareket etmesi gerekmektedir. Bu kapsamda söz konusu yerel demokrasi ilkelerini ise “demokratik davranış ilkesi”, “verimlilik ve etkinlik ilkesi”, “sosyal adalet ilkesi”, “şeffaflık (açıklık) ilkesi” ve “tarafsızlık ilkesi” olmak üzere beş temel kategori halinde ele almak mümkündür (Çelik vd., 2008: 90-93). Yerel demokrasiye ilişkin belirtilen bu temel ilkelerin ne anlama geldiklerine bakıldığında ise;

Demokratik davranış ilkesi, yerel düzeyde kendilerini yönetecek olanları demokratik yollarla seçen halk, temsilcileri tarafından alışkanlıklarına, dileklerine ve isteklerine karşı duyarsız olması beklenmemektedir. Nitekim temsilcilerin kendilerini seçen kesime karşı kayıtsız kalmaları, yerel meclislerin başarılı bir demokratik katılma aracı olmalarını

engellemesinin yanı sıra vatandaşların demokratik alışkanlıklar kazanmasına da ket vurabilmektedir (Çelik, vd., 2008: 91). *Verimlilik ve etkinlik ilkesi*, 5216 Sayılı Büyükşehir Belediyesi Kanunu'nun 1. maddesinde kent yönetimlerinin yerel hizmetlerin sunulmasında etkin, planlı, verimli ve programlı bir şekilde hareket etmesi gerektiği belirtilmiştir (5216 Sayılı Büyükşehir Belediyesi Kanunu, 2004: md.1). Dolayısıyla yerel kamu hizmetlerin etkin, verimli, vatandaş oduğına alan, katılımcı ve yöre halkının talep ve beklentilerine karşı hassas olan bir yönetim yaklaşımı söz konusu kanun ile de yasal güvence altına alınmıştır (Kesgin, 2015: 165-166). *Sosyal adalet ilkesi*, sosyal devlet olma fikri yerel yönetimler üzerinde de göstererek sosyal belediyecilik anlayışını doğurmuştur. Bu kapsamda sosyal belediyecilik, yerel yönetim birimlerinin sosyal devlet olabilme fonksiyonlarını yerine getirebilmek amacıyla belirli bir plan ve strateji çerçevesinde dezavantajlı grupların haklarını koruyan ve onlara yardım eden; yerel kitleye yönelik toplumsal tehditlerin önüne geçen ve haklarını savunan; belediye ve halk arasında iletişimi sağlayan bir yönetim olgusudur (Sezik, 2016: 173). Dolayısıyla sosyal belediyecilik, yerel nitelikteki bütün kaynakların güçlendirilmesine katkı sunan; sosyal sermayenin kurulmasında köprü işlevi gören ve sosyal adaletin inşa edilmesine yardımcı olan yönetim modelidir (Aygen, 2014: 181). *Şeffaflık (açıklık) ilkesi*, kamu yönetiminde hesap verebilirliğin gerçekleştirilmesini sağlayan en önemli mekanizmalardan birisi de şeffaflıktır. Yerel topluluğun tarihsel gelişmelerine bağlı olarak ortaya çıktıkları düşünülen yerel yönetim birimleri, yerel nitelikteki kamusal hizmetlerin karşılanmasında kendilerini seçenleri odak noktalarına alarak memnuniyet düzeylerini artırmaları gerekmektedir. Bu da vatandaşın yönetime katılımını teşvik ederek, diğer bir ifadeyle açık yönetim anlayışına koşut olarak demokratik katılımın sağlanması ve şeffaf (açık) yerel yönetim birimleri aracılığıyla gerçekleşebilmektedir (Kalkan & Alparslan, 2009: 27). *Tarafsızlık ilkesi*, idarenin kamu hizmetlerini yürütürken uyması gereken asli prensiplerinden birisi de tarafsızlıktır. Buna göre idare hizmet sunacağı kesimi ayırt etmeden, tüm yerel topluluktaki bireylerin bu hizmetlerden yararlanabileceği biçimde sunmalı ve dayanağını kamu hizmetlerinin eşit ve tarafsız olarak gerçekleştirilmesi ilkelerinden almalıdır (Yıldırım & Göçgün, 2016: 42). Yerel demokrasinin en önemli bileşenlerini oluşturan yukarıdaki açıklamalardan hareketle mezkûr ilkelerin yerel bilgiyle arasında bir bağın olduğu öne sürülebilir. Zira gerek il ve ilçe ölçeğinde olsun gerekse de köy ölçeğinde bir mahalli idare olsun yerel yönetim birimlerinin yerel bilgiye erişebilmelerinde en önemli altıklar arasında yönetime vatandaşın erişimini sağlamak, demokratik ve açık bir yönetim anlayışına sahip olmak ve dolayısıyla yerel popülasyonla doğrudan dirsek temasına geçerek onların yönetimden talep ve beklentilerini stratejik olarak tespit edebilmek yer almaktadır. Bu nedenle mahalli idare organlarının yerel bilgi ile yerel

demokrasi arasındaki bu güçlü bağın farkında olarak yerel kamusal hizmetlerini icra etmeleri hem hizmette verimliliği ve etkinliği sağlayabilmesi bakımından hem de kendilerini seçen toplumsal tabakanın doğru analiz edilebilmesi açısından önem arz etmektedir.

Yerel yönetimlerin, yerel kamu hizmetlerinin yerine getirilmesinde, koordinesinde ve tarafların çıkarlarının dengelenmesinde önemli rolü bulunmaktadır. Bilhassa yerel yönetim birimlerinin temelinde yerel demokrasinin değerlerinin yer alması nedeniyle vatandaşların değerleri, düşünceleri, eğilimleri, gereksinimleri ve yönelimleri hakkında yerel yönetimlerin bilgi sahibi olması ve bunları doğru bir şekilde anlamlandırmasına ihtiyaç duyulmaktadır (Yaylı & Pustu, 2008: 135; Karalar, 2000:5). Yerel yönetimlerce belirlenen politikaların bölge halkının çoğunluğu tarafından anlaşılır ve kabul edilebilir olması için o bölgenin yerel bilgisini de dikkate almış olması gerekir. Zira yerel bilginin hayatın birçok alanına nüfuz etmiş olduğu dikkate alındığında yerel politikaların yerel bilgiye dayanması, etkin bir yerel yönetim içinde yerel yöneticilerin, bu yerel değerler ile davranışları göz önünde bulundurması gerekmektedir (Rao & Liu, 2012: 140). Dolayısıyla yerel yönetimlerin, yerel bilgiye ulaşmanın ve yerel bütünlüğün öneminin anlaşılabilmesi için uygun birer platform oldukları öne sürülebilir.

Çin çok milletli bir ülkedir. Ulusal düzeydeki bu kültürel çeşitliliğinin korunması ise siyasi, sosyal, ekonomik ve kültürel yaşam açısından büyük önem taşır (Sun & Liu, 2014: 8). Siyasi açıdan bu kültürel çeşitliliğin korunması ulusal istikrarın sağlanmasının anahtarı olarak görülür. Yerel yönetimler ise bu istikrarın sağlanmasında sorumluluk sahibidir. Ekonomik açıdan bakıldığında bu kültürel çeşitlilik yerelde bazı ekonomik faydalar da sağlayabilir (Luo, 2015: 21-22). Örneğin yerel yönetimler yerel ekonomiyi teşvik etmek, böylece yerelde yaşayan insanların yaşam standartlarını artırabilmek için turizmi geliştirebilir. Özellikle turizm açısından cazip olan bölgelerin yerel yönetimlerce doğru saptanması ve uygun yatırımların yapılmasıyla beraber yerel bilgi yerel yönetimlerin gelişmesinde yönlendirici konumda olmaktadır (Wang, 2017: 418). Hukuki açıdan bakıldığında ise Çin'in kırsal bölgelerinde yaşayan bireylerin örneğin arazi anlaşmazlıklarının çözüme kavuşturulmasında kendi bilgi birikimleri öne çıkmaktadır. Öyle ki bu birikim emsal teşkil ederek yerel yönetimlere yol gösterici olmaktadır. Dolayısıyla Çin'de yerel yönetimler yasaların kendilerine izin verdiği sınırlar dâhilinde yereldeki hukuki uyuşmazlıkların çözüme kavuşturulmasında önemli bir yetkiye sahiptirler (Jiang, 2015: 60-61). Diğer yandan günümüzde Çin'de yerel yönetimler tarım arazilerinin korunmasında önemli bir aktör olarak ön plana çıkmaktadır. Özellikle "kırsal sanayileşmenin" başlamasıyla birlikte yerel idare birimlerinin masrafları artış göstermiştir. Bu durumu gözlemleyebilen yerel yöneticiler tarımsal arazileri yerel arazi kullanım modeline

dönüştürerek yerel halkı daha fazla istifade edebileceği toprak alanını kullanıma açmıştır (Skinner vd., 2001: 338). Bu yönleriyle yerel bilginin yerel yönetimlere bir tür rehberlik ettiği görülmektedir. Dolayısıyla büyük bir kara parçasına sahip olan Çin’de başta öz-gelirlerini artırmak için yerel yönetimlere önemli görev ve sorumluluklar verildiği (Fewsmith & Gao, 2014: 179) ve yerelde yaşayanların Çin ekonomisi ve siyasal manzarasını yeniden şekillendirilmesinde önemli aktörler olması nedeniyle (Zhang vd., 2004: 2869) yerel bilginin daha çok ekonomi, tarım ve yasa temelinde ele alındığı öne sürülebilir.

Türkiye’deki yerel yönetimlerin, yereli tanımak için yürüttükleri faaliyetlerin başında halkla ilişkiler gelmektedir. Nitekim yerelin ihtiyaçlarının karşılanmasında kendilerine en yakın birimler olan yerel yönetimlerin kendi bölgesindeki kişileri iyi tanınması, yerel yönetimlerin kesin kararlar almadan önce vatandaşların görüşlerini almaya olanak tanıyarak vatandaş odaklı kamu politikalarının yapılmasına yardımcı olmaktadır (Özer, 2013: 30). Yönetimden memnun bir kent vatandaşının oluşturabilmesi için belediyelerin halkla yakın ilişkiler kurabilmesi, onların talep, beklenti, öneri ve şikâyetlerini göz önünde bulundurması gerekmektedir. Bu çerçeveden bakıldığında yerel yönetim demek yerel vatandaş yakından tanımak ve halkla etkili ilişkiler kurabilmek anlamı da taşımaktadır (Ertekin, 1995: 8). Yerel yönetimlerin halkla ilişkiler fonksiyonu sayesinde yereli bilmesi, yerel kodları iyi okuyabilmesi, yerel değerlerin farkına varılabilmesi ve yerel yönetişim kavramının önem kazanarak ön plana çıkmasına zemin hazırladığını öne sürmek mümkündür.

Bu kapsamda Türkiye’de yerel yönetimlerin yereli tanıyarak bilgi sahibi olabilmek amacıyla yürütmüş olduğu belli başlı faaliyetlerin olduğu anlaşılmaktadır. Bunlar (Emini & Sancak, 2018; Erdinç, 2020; Çetinkaya & Korlu, 2012; Önder, 2013: 313): Farklı yapıdaki hemşehri profilinin belirlenmesi; vatandaşlar tarafından CİMER ve meclis dilekçe komisyonlarına yapılan kişisel başvuruların yerel yönetimler tarafından dikkate alınması; e-şikâyet ve e-talep formlarıyla yerel yönetimler ile vatandaş arasında bilgi alış-verişini sağlayan beyaz/mavi/bordo masa uygulamalarına yer verilmesi; halkın yerel kamu hizmetlerinden beklentilerinin saptanabilmesi için halk kurultaylarının düzenlenmesi; genellikle belediye başkanları tarafından vatandaşların yönetimle ilgili sorunlarını, isteklerini ve beklentilerini doğrudan dinleyebilmek için halk günlerinin organize edilmesi; yöneticilerin vatandaşların yönetime karşı tepkilerinin izlenebilmesi için sosyal medyanın takip edilmesi; halkın yönetime yabancılaşmasını önlemek ve belediye tarafından gerçekleştirilecek olan projelerde halkın kendi beklentilerini yönetimle paylaşabilmelerini sağlayabilmek amacıyla proje demokrasisiyle yönetime katılması; gerek yerel yönetişimin önemli bir parçası olan gerekse anayasal bir hak

olan dilekçe hakkı mekanizmasının yerel idarelerce irdelenip halkın isteklerinin doğru bilinmesinin sağlanması; kentlilik bilincinin geliştirilmesine yönelik Semt Danışma Meclislerinin (SEDAM) oluşturulması; kamu hizmetlerinin sunulmasında üzerinde konsensüsün sağlanamadığı konularda referandum mekanizmasının devreye koyulması ve kamuoyu araştırmalarının yapılması Türkiye’de yerel yönetimlerin yerelle ilgili bilgi edinebilmek için başvurmuş olduğu yöntemler arasında yer almaktadır.

Dolayısıyla Türkiye’deki yerel yönetimlerin, temsil ettiği vatandaşlarını sosyolojik olarak kodlarını iyi okuyabilmesi ve ihtiyaçların doğru tespit edilerek yerinde hizmetlerin sunulabilmesi hem halkın kuruma karşı güvenini kazanabilmesi açısından hem de etkin hizmet sunumunun gerçekleştirilmesi bakımında çeşitli girişimlerin var olduğunu söylemek mümkündür. Öyle ki halk ile yönetim arasında önemli bir köprü görevi üstlenen yerel yönetimlerin, halkı yakından tanınması yerel yönetişime işlerlik kazandırması kadar stratejik bir yönetim anlayışının da gelişmesine katkı sunacağını belirtmek mümkündür.

4. Yerel Yönetimlerin Yerel Bilgiye Yönelik Tutumuna İlişkin Öneriler

Günümüzde yerel yönetimler, yerel bilginin rolüne daha fazla önem vermeli ve yerel bilginin yönetişim üzerindeki önemini aktif olarak yaymalı, bu esnada yerel şartlar da göz önünde bulundurulmalıdır. Yerel yönetimlerce belirlenen yerel politikaların kamuoyuna duyurulmasında gelişen ve çeşitlenen kitle iletişim araçlarından istifade edilmelidir (Yüksel, 2005: 248). Özellikle yerel bilginin ayrılmaz bileşenlerinden olan bölgesellik, bütünlük ve uygulanabilirlik (BBU) ilkeleri göz önünde bulundurulduğunda halkı tanıma faaliyetlerinin farklı bölgelerde yaşayan vatandaşların sosyolojik ve antropolojik yapılarına göre farklılaşabileceği ancak bunun toplumun tümünü kapsayacak şekilde bütüncül bir bakış açısıyla gerçekleştirilmesi gerektiği ve yürütülecek olan faaliyetlerin de toplumsal gerçeklikten uzak olmadan uygulanması da yerel bilgi edinim süreçlerinde üzerinde durulması gerekmektedir.

Hükümetler halkın iradesinin uygulayıcıları ve çıkarlarının koruyucularıdır. Hükümetler ise ancak halka yakın olabilmeleri durumunda onların iradelerinin, yani talep ve beklentilerinin ne olduğunu öğrenebilirler. Hükümetlerin halka yakın olması bir yandan halkın yönetime katılımının önünü açarken diğer yandan hükümet politikalarına ilişkin kamuoyuna da daha kolay bilgilendirme yapılabilmesine imkân sağlamaktadır (İzci & Sarıtürk, 2019: 501). Bu nedenle yerel yöneticiler yereldeki halkla yakın ve dostane ilişkiler kurarak yerel bilgilere erişmeli ve bilgileri yerelin gelişimi için kullanmalıdırlar.

Yerel yönetimler, yerel bilginin rehberliği altında vatandaşların ihtiyaçlarını karşılayabilmek için yenilikçi uygulamalara açık olmalı ve yeni pratikler üretmelidir. Sosyal ilerlemenin itici gücünü oluşturan yenilik olgusuyla farklı yöntem ve teknikleri bünyelerine katmak konusunda ilkesel davranmalıdırlar (Hu & Dai, 2016: 28). Bu yolla yerel yönetim kuruluşları hem kamusal hizmetleri daha verimli ve etkili olarak yerine getireceği gibi hem de katılımcı demokrasinin gelişmesinde asli bir fonksiyon üstlenmiş olacaktır (Yıldırım & Yıldırım, 2018: 73). Demokrasi kanallarının işlerlik kazanabilmesi ise yalnızca yerel yönetim kuruluşlarının değil aynı zamanda sivil toplum kuruluşları türündeki tüm sivil inisiyatiflerin yerel topluluğun menfaatini gözeterek birbirleriyle olan iletişimi kesintisiz biçimde sağlanmasıyla mümkün olabilmektedir. Yerel yönetişim olarak da ifade edilebilecek bu hususun gerçekleşebilmesi için yerel halkın yaşadıkları mekâna kendilerini ait hissetmeleri ve bunun için ise yerel yönetimlerin yerel halkın çevresindeki sorunların çözüme kavuşturulmasında kayıtsız kalmamalıdır (Doğan, 2016: 83). Son olarak yerel yönetimler yerel bilginin korunması için uygun kurumları inşa etmelidirler. Özellikle yerel bilginin, yerelde yaşayan insanlar tarafından içselleştirilmiş olması ve bunların da nadiren yazılı şekilde kayıt altına alınmasından dolayı yerel bilginin aktarılabilirliğinin sağlanması önemlidir. Bunun için yerel yönetimlerce, değerli görülen yerel bilginin derlenerek basılı hale getirilmesi (Wang, 2017: 418) veya elektronik ortamda muhafazası oldukça yararlı olacaktır.

5. Sonuç

Yerel yönetişimin önemli bir unsuru olan yerel bilgi belirli yerelliklerden kaynaklanan toplulukların gündelik hayatta karşılaştıkları sorunlar, talepler, beklentiler ve benimsemiş oldukları değerler sistemine atıfta bulunmaktadır. Diğer bilgi türlerinden farklı olarak yerel bilgi daha ziyade ampirik temellere dayanmaktadır. Hem yerel ve kültürel konumlandırılmasından hem de sosyal bir ürün olmasından dolayı yerel bilgini soyut, kapsamlı ve karmaşık bir olgu olduğunu belirtmek mümkündür. Buna rağmen bilgiden istifade edilmesinin yerelin güçlendirilmesi açısından oldukça etkili bir araç (Antweiler, 1998: 490) olduğunu belirtmek gerekir. Yerel bilginin soyut olduğu görüşünden hareketle bu kavram ve olguyu somutlaştırmak ve yerel yönetimler üzerinden izahını mümkün hale getirebilmek için yerel demokrasinin temel ilkelerine değinerek bu kriterler bağlamında bir araştırma stratejisinin geliştirilebileceği ve bilimsel yaklaşımın ortaya koyulabileceği öne sürülebilir.

Yerel yönetimler yereldeki karmaşık çevreyle kaçınılmaz olarak yüzleşmek durumundadır. Yerel bilgi sosyal yaşamın tüm yönlerini kapsamaktadır. Yerel yönetimlerin, yerel bilgiden doğru bir şekilde istifade edebilmeleri yerelin ekonomik ve demokratik

kalkınmasına da katkı sağlayabilmektedir (Ilona, 2020: 4). Bu çalışmada ele alınan ülkelerden Çin’de daha çok tarım, ekonomi ve siyasi nedenlerle yerel yönetimlerin yerel bilgiye erişmemeye çalıştığı, buna karşın Türkiye’de bu çabanın vatandaşların yerel yönetimlerce kendilerine sunulacak olan kamusal mal ve hizmetlerden beklentilerini tespit etme amacıyla yapıldığı görülmektedir. Ancak bunun yanında Türkiye’de de vatandaşların yerel idarelerce kendilerine sunulacak olan kamusal mal ve hizmetlerden beklentileri tanıma amacıyla yapıldığını söylemek mümkündür. Fakat Türkiye’deki bu amacın aynı zamanda gerek kamusal yararın tesis edilmesi gerekse Çin’deki gibi politik kazanımların elde edilmesi için de izlendiği söylenebilir. Çünkü bazen yerel siyasi aktörler yerel vatandaşın ihtiyaçlarının ne olduğunu gerçekten anlamak ve bilmekten ziyade siyasi kazanım elde edebilmek için hakla olan ilişkilerini bir araç olarak da kullanabilmektedir (Uysal, 1998: 101). Bu nedenle yerel yönetimlerce, yerel yönetişimin önemli bir parçası olan yerel bilginin önemine özen gösterilerek yerelin antropolojik ve sosyolojik yapısının iyi analiz edilmesi beklenmektedir.

Yerel yönetimler tarafından politikalar formüle edilirken, ortaya konulacak olan politikayla ilgili geçmiş bilgiler referans kaynağı olarak dikkate alınmalıdır. Aynı zamanda yerel yönetim personeli de önceki yerel bilgilerin ekonomik, kültürel ve yönetim alanındaki diğer görünümelerini öğrenmeye ve bakış açılarını buna göre geliştirmeye çalışmalıdır. Bu makalenin sonrasında çalışma yapacak olan araştırmacılara, yerel bilginin farklı ülkeler özelindeki uygulama alanlarının incelenmesi ve çalışmada ele alınan Türkiye’deki yerel yönetimlerin yerel bilgiye ulaşabilmek için başvurdukları stratejilerinden farklı hangi yöntem ve tekniklerin olduğunun irdelenmesi yerel bilginin kavramsal ve pratik boyutlarına derinlik kazandırabilmesi düşüncesinden dolayı önerilmektedir.

Hakem Değerlendirmesi: Dış bağımsız.

Katkı Oranı Beyanı: Yazarlar çalışmaya eşit oranda katkı sağlamıştır.

Çatışma Beyanı: Çalışmada herhangi bir potansiyel çıkar çatışması söz konusu değildir.

Peer-review: Externally peer-reviewed.

Contribution Rate Statement: Corresponding author: 50% Other author: 50%

Conflicts of Interest: There is no potential conflict of interest in this study.

KAYNAKÇA

- An, F.H. (2010). On the value of local knowledge, *Contemporary Education and Culture*, 2, 32-41.
- Antweiler, C. (1998). Local knowledge and local knowing. An anthropological analysis of contested "Cultural Products" in the Context of Development. *Anthropos*, 93 (4/6), 469-494.
- Aygen, M. (2014). Sosyal belediyeçilik üzerine bir inceleme: Elazığ Belediyesi örneği. *Fırat Üniversitesi Harput Araştırmaları Dergisi*. 1 (1), 173-192.
- Batal, S. (2010). Yeni kamu yönetiminde yönetim kavramı ve Türkiye’de yerel yönetimler alanındaki uygulama örnekleri. *Mevzuat Dergisi*. 13 (145). <https://www.mevzuatdergisi.com/2010/01a/02.htm> (06.05.2023).
- Bingöl, U. (2017). Postmodernizm ve gelenek. *Hikmet-Akademik Edebiyat Dergisi*, (3), 20-33.
- Bozkurt, Ö. (1995). Sosyoloji ve yönetim Bilimleri. *Türkiye ve Orta Doğu Amme İdaresi Enstitüsü*, 1, 45-50.
- Ci, R.D.J. & Zhai, Y.J. (2011). On the formation, operation and power relation of local knowledge, *Thinking*, 6, 11-15.
- Çabuk, S.N. (2015). CBS’nin yerel yönetimlerde kullanımı ve kent bilgi sistemleri, *Harita Teknolojileri Elektronik Dergisi*, 7 (3), 69-87.
- Çelik, V., Çelik, F., & Usta, S. (2008). Yerel demokrasi ve yerel özerklik ilişkisi. *Niğde Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*. 1 (2), 87-104.
- Çetinkaya, Ö. & Korlu, R.K. (2012). Yerel demokrasinin sağlanmasında katılımcılık süreci ve kent konseylerinin rolü, *Maliye Dergisi*. 163 (Temmuz-Aralık), 95-117.
- Doğan, K.C. (2016). Postmodern kamu yönetimi, yerel yönetimler ve katılım: Yerel yönetim odaklı bir yaklaşım. *İstanbul Gelişim Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*. 3 (2), 73-99.
- Emini, F.T., ve Sancak, E. (2018). Yerel yönetim ve halkla ilişkiler: Yerel yönetimlerin tanıma ve tanıtma yöntemleri üzerine bir derleme, *Kırklareli Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*. 2 (1), 79-90.
- Erdinç, E. İ. (2020). Yerel yönetimlerde tanıma faaliyetleri bağlamında vatandaşla etkileşim üzerine bir araştırma: Trabzon Büyükşehir Belediyesi, *İstanbul Aydın Üniversitesi Dergisi*. 12 (4), 357-372.
- Ertekin, Y. (1995). *Halkla İlişkiler*. Türkiye ve Ortadoğu Amme İdaresi Enstitüsü.
- Fewsmith, J. ve Gao, X. (2014). Local governance in China: Incentives & tensions, *Daedalus*. 143 (2), 170-183.
- Geertz, J. C. (2007). *Yerel bilgi*. Kudret Emiroğlu (Çev.), Dost Yayınları.
- Guo, Y. (2010). Local knowledge: A free path to the academic autonomy-my commentary on “management in china”, *Chinese Journal of Management*. 4, 475-478.
- Güler, B. A. (2006). *Yerel yönetimler-liberal açıklamalara eleştirel yaklaşım*. İmge Kitabevi.
- Hu, N.S. & Dai, X.Y. (2016). Local governance innovation self propulsion mechanism: Motivation, challenges and remodeling. *Chinese Public Administration*, 2, 27-32.
- Ilona, P.I. (2020). Local knowledge-based development: What can local governments do for it? https://www.researchgate.net/publication/339676545_Local_knowledge_based_development_What_can_local_governments_do_for_it (Erişim Tarihi: 02.09.2023).
- İzci, F. & Sarıtürk, M. (2019). Demokratik toplumlarda halkın yönetime katılımı: Yönetime katılım ve yönetim ilişkisi. *Uluslararası Yönetim Akademisi Dergisi*, 2 (3), 498-517.
- Jiang, F. (2012). Ecological ethics and survival wisdom in local knowledge. *Shandong Social Science*, 11, 82-87.
- Jiang, P. (2015). The comparison and inspiration of local knowledge study at home and abroad. *Qinghai Journal of Ethnology*, 4, 59-64.
- Kalkan, A. & Alparslan, A.M. (2009). Şeffaflık, iletişim ve hesap verebilirliğin yerel yönetim başarılarına etkileri. *Sosyal ve Beşeri Bilimler Dergisi*. 1 (1), 25-40.
- Karalar, R. (2000). *İşletme yönetiminde halkla ilişkiler*. (5. Baskı), Birlik Ofset.
- Karamanoğlu, H. & Bayrakçı, E. (2022). Çin Halk Cumhuriyeti yerel yönetimlerinin yapısı ve tarihsel değişim süreçleri. *Journal of Academic Value Studies*, 8 (11), 1-11.

- Kesgin, B. (2015). Etkinlikle demokratiklik arasında belediyeler. *Uluslararası İktisadi ve İdari İncelemeler Dergisi*. 7 (14), 158- 176.
- Kocaoğlu, M. & Fural, M. (2018). Yerel yönetimlerde yönetim uygulamaları: Serik Belediyesi örneği, *Asia Minor Studies*. 6 (Özel Sayı), 151-165.
- Luo, Y. (2015). Reflections on indigenous knowledge in the new perspective of contemporary western ecological anthropology. *Journal of Yunnan Normal University (Humanities and Social Sciences)*, 5, 21-29.
- Oktay, T. (2020). 1920-2020 döneminde Türkiye’de belediyelerin gelişimi, *Medeniyet Araştırmaları Dergisi*, 5 (2), 171-223.
- Önder, Ö. (2013). Yerelleşme ve yerel demokrasinin güçlendirilmesi bağlamında yerel katılım. *Uluslararası Yönetim İktisat ve İşletme Dergisi*, 9 (18), 312-326.
- Öner, Ş. (2001). Belediyelerde yönetime katılmada halkla ilişkilerin rolü ve önemi. *Dokuz Eylül Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 3 (2), 100-114.
- Özer, M.A. (2013). Yerel yönetimlerin varlık nedeni olarak “halkla” ilişkiler. *Kafkas Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*. 4 (5), 19-50.
- Öztaş, C. & Zengin, E. (2008). Yerel yönetimler ve kültür hizmetleri. *Sosyal Siyaset Konferansları Dergisi*. 54, 155-180.
- Rao, X.P. & Liu, H.X. (2012). Information institution and institution performance-based on the perspective of “local knowledge”. *Journal of Southwest University (Social Sciences Edition)*, 2, 139-144.
- Sezer, S. (2021). Çin siyasal ve yönetim sistemi üzerine, *Doğu Asya Araştırmaları Dergisi*, 4 (7), 105-119.
- Sezgin, M. (2011). Belediyelerde halkla ilişkiler ve halka dönük yönetim. *Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi İ.İ.B.F. Dergisi*. 1 (1), 93-120.
- Sezik, M. (2016). Türkiye’de sosyal belediyeciliğin gelişimi ve sorun alanları. *İnönü Üniversitesi Uluslararası Sosyal Bilimler Dergisi*. 5 (2), 171-186.
- Skinner, W.M., Kuhn, R.G., & Joseph, A.E. (2001). Agricultural land protection in China: A case study of local governance in zhejiang province. *Land Use Policy*, 18, 329-340.
- Sun, J.X. & Liu, X.J. (2014) A study on the inheritance of traditional culture and the protection of natural environment from the perspective of local knowledge-A case study of the rainy tibetan tourism villages. *Journal of South-Central University for Nationalities (Humanities and Social Sciences)*, 6, 7-77.
- Tang, T.W., Cao, Q.H. & Zheng, Z.W. (2014). Connotation characteristics and its index system of local governmental management modernization, *Chinese Public Administration*, 10, 46-50.
- Tunç, A. (2016). Yerel yönetimlerde halkla ilişkiler uygulamaları: Kilis Belediyesi örneği. *Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi İ.İ.B.F. Dergisi*. 6 (2), 77-88.
- Tunç, A. & Kızıllı, B. (2018). Çin Halk Cumhuriyeti’nin dönüşümü ve yerel yönetimler, *Birey ve Toplum*, 8 (16), 51-72.
- Tuoheti, G. (2014). Çin Halk Cumhuriyeti’nde yerel yönetimler. *Yerel Politikalar*, 0 (6), 65-76.
- Türk, M.S. & Akçay, H. (2010). Yerel yönetimlerde halkla ilişkiler faaliyetlerinin kurum imajına etkisi üzerine bir çalışma: Trabzon Belediyesi. *İletişim Kuram ve Araştırma Dergisi*. 31, 141-180.
- Uygun, O. (2003). Küreselleşme ve değişen egemenlik anlayışının sosyal haklara etkisi. *Anayasa Yargısı*, 19 (1), 11-45.
- Uysal, B. (1998). *Siyaset, yönetim, halkla ilişkiler*. TODAİE.
- Wang, D. (2017). Local governance and local knowledge, *Open Journal of Business and Management*, 5, 415-419.
- Yaman, A., İsbir, B. & Tosun, H. Ü. (2022). Yerel kamu hizmetlerinde verimlilik ve tik ilişkisi: Ardahan Belediyesi örneği. *Ardahan Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*. 4 (1), 51-60.
- Yang, X.L. (2009). A study of location knowledge and development. *Academic Research*, 5, 64-69.
- Yaylı, H. & Pustu Y. (2008).Yerel demokrasinin ilkeleri. *Karadeniz Araştırmaları*, 16, 133- 153.

- Yıldırım, A. (2014). Türkiye’de yerel yönetişimin uygulanabilirliği ve yerel gündem 21 örneği üzerinden bir inceleme, *Anemon Muş Alparslan Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 2 (1), 75-96.
- Yıldırım, A. & Yıldırım, K.E. (2018). Belediyelerde katılımcı demokrasinin gelişiminde beyaz masa uygulamasının etkinliği: Erzurum Büyükşehir Belediyesi örneği. *Avrasya Sosyal ve Ekonomi Araştırmaları Dergisi*.5 (7), 58-74.
- Yıldırım, T. & Göçgün, M. (2016). İdarenin düzenleyici işlemlerinde eşitlik ilkesi. *İstanbul Medipol Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi*. 3 (2), 39-60.
- Yurttaş, Ş.A. (2009). *Yerel yönetimlerde halkla ilişkiler üzerine karşılaştırmalı bir çalışma: Çatalca ve Nanterre Belediyeleri*. (Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi). İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- Yüksel, F. (2005). Bilgi teknolojileri ve yerel yönetimler. *S.Ü. İ.İ.B.F. Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi*. 5 (10), 247-259.
- Zhang, X., Fan, S., Zhang, L. & Huang, J. (2004). Local governance and public goods provision in rural China. *Journal of Public Economics*, 88 (12), 2857-2871.
- Zhou, Y.Z. & Pan, L. (2015). Analysis of local government governance, *Academics*, 11, 232-238.
- 5216 Sayılı Büyükşehir Belediyesi Kanunu. (2004)
<https://www.mevzuat.gov.tr/mevzuat?MevzuatNo=5216&MevzuatTur=1&MevzuatTertip=5> (Erişim Tarihi: 23.02.2024)